

ΑΠΟ Τ' ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Β' ΣΕΙΡΑ

ΟΡΚΟΣ

Τὸ πλῆθος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πάρκο. Τὰ λίγα δένδρα, χωρὶς φύλλα, κίτρινα, σκελετωμένα, ἔστεικαν ἐκεῖ κοντὰ μας, σιωπηλοὶ, ἀκίνητοι συντρόφοι. Στὸ πάρκο, ποὺ μιὰ φορὰ εἶτανε ἀνθοστολισμένο, μᾶς ἔφε-
ρεν ὁ φλογερὸς καὶ μυστικὸς μου πόθος. Πουλι ἐσὺ ἀνήσυχο φτερού-
γισες στὸ πρῶτο κάλεσμά μου. Κ' ἐγὼ κλαρὶ ἀγέραστο σοῦξωτα τοὺς
ἀνθού; καὶ τοὺς καρπούς μου, σὲ δέχτηκα σὰν τὸν ἥλιο τὴν χειμω-
νιάτικη αὐγή, καὶ τότε, σ' ὥρες γλυκειές, σ' ὥρες ἱερέ; ἄκουσα τὸ
γοητευτικὸ κελάδισμά σου.

Ἔνα κελάδισμα παθητικὸ, τρελλό, ἀντάξιο νὰ παραδώσω καρδιά,
σκέψη καὶ σάρκα σὲ μιὰ πολύχρονη σκλαβιά. Πουλι ἀνήσυχο, τρικυ-
μιασμένο, λαῦρο καὶ παθητικὸ, ὅταν ἀνοίγεις τὰ φτερά σου καὶ ταξι-
δεύεις ἀναζητώντας σταῖζπέλαγα κἄποια εὐ:υχία, σοῦ στέλνω τὴν πνοή
μου στοργικὰ νὰ σὲ χαϊδεύει. Στέλνω τὴ σκέψη μου νὰ σὲ συντρο-
φεύει σ' αὐτὸ τὸ ἄγνωστο ταξίδι, στέλνω τὴν πίκρα μου τοὺς συννε-
φιασμένους δρόμους σου ν' ἀνοίγει. Γιατὶ ἐσὺ πρέπει νὰ περάσεις στὸ
δρόμο τῆς ζωῆς ἐλεύθερα, στέρεα, θρικμβευτικὰ, ὅσον καιρὸ θὰ μένεις
ἀλλάθωτο καὶ ἀεροφιλημένο.

Γλυκειά μου, ἂν τὰ λόγια τοῦτα δὲν εἶναι ἀλήθεια, κι ἂν ἡ καρ-
διά μου δὲν τρέμει σὰν τὰ φύλλα ὅταν τὰ δέρνει ὀρμητικὰ ὁ ἀέρας,
τότε τὸ φεγγάρι ποὺ μαγευτικὰ μᾶς συντροφεύει ἀπόψε νὰ μὴ τὸ
ξαναδῶ, τὸ γλυκό του φῶς σκοτάδι νὰ γένει σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου.

Γλυκειά μου, ἂν τὰ λόγια τοῦτα δὲν εἶνε ἀγνά καὶ ἱερά, τότε τὸ
φεγγάρι, μάρτυρας τοῦ πρώτου μας ἐλόθερμου φιλιού, ἄς μὴ φωτο-
στολήσει εὔτε μιὰ νύχτα τὸν τάφο μου.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

K. T.

Ζωηρά, μέσα στὴ μνήμη μου, χαραγμένα βαθειὰ ἔμεινε ἡ ἀνά-
μνηση τοῦ μουεζίνη, τοῦ μελαψοῦ Ἄράπη, ποὺ ἔστειλε τὴν προσευχὴ
του στὸ ἄπειρο ἐλεύθερα, γλυκόφωνα, παθητικά. Μὰ χεῖς τὸ βράδυ, ἐκεῖ
στὴ σάλα τοῦ θεάτρου ποὺ ἄκουσα τὸ τραγοῦδι σου, σύννεφο μαῦρο καὶ

δρμητικό, σάν αιματηρή θύελλα πέρασε επάνω από τή μνήμη μου και ή προσευχή του μουεζίνη έσθησε.

Ή φωνή σου γλυκειά, παθητικιά, σάν τὸ αεράκι τοῦ Ἀπρίλη πεῦρ· χεται ἀπὸ ἀνθοσπαρμένο κήπο, εἶχε ὑποτάξει τὸ πλῆθος και τοῦ κρατοῦσε ἀσφυχτικὰ τὴν ἀναπνοή.

Κ' ἐγώ, μονάχα ἐγώ, σ' ὄλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἀντίς χειροκροτήματα, δάκρυα ἔδωτα θυσία ἱερή στὴν τέχνη σου. Γιατί μονάχα ἐγώ, ἐγώ, πού σ' ἀγαπῶ ἀληθινά, ἔνοιωσα τὴν τρικυμία και τὸ φτερούγισμα τῆς τέχνης σου, ἐγὼ σέβλεπα σάν ἄλλη Ἴφιγένεια ἐπάνω στὸ βωμὸ τῆς τέχνης, ἀγκαλιασμένη μὲ τοὺς Θεοὺς τῆς Ἀρμονίας, νικήτρα μάγισσα, γλυκόλαλο ἀηδόνη.

Ὡ' μελαψὲ μουεζίνη, σὲ χαιρετῶ γιὰ πάντα, ἀνοίγω τὴν ψυχὴ και τὰ φτερά μου σὲ νέες θρησκείες, θὰ προσευχηθῶ σὲ νέους ναοὺς.....

MIX. A. ΡΟΛΛΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τοῦ πλοίου τὴ σκάλα ἀργά, θλιμμένη ἀνέβαινες,
Σάν ἔφευγες γιὰ τ' ἄχαρα τὰ ξένα,
Κι ὄλο σὲ μένα ἐγύριζες τὰ μάτια σου,
Στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ, τὰ βουρκωμένα.

Κι ἀνέμιζες τὸ κάτασπρο μαντήλι σου,
Κι ὡς τῶβλεπα, γλυκύτατο κοράσι,
Ἔλεα στὸ νοῦ, πὼς κάποιο ἀκόμα ἐγύρευες
Κρουφὸ νὰ πῆς, πού τῶχες πρὶν ξεχάσει.

Τὸ πλοῖο ἀργὰ χανότανε στὸ πέλαγος,
Κάμπο γλαυκὸ μ' ἄσπρα κοπάδια πλῆθος,
Και πόσες ἀγριες τρικυμίες, σκεφτόμουνε,
Βαθειὰ στὸ ἀνήσυχό του κρύβει στήθος.

Κι ὅταν τὸ πλοῖο ἐχάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου,
Ἔνοιωσα τότε μόνο πικραμένα,
Πὼς πλοῖο μέσα σὲ πέλαος ἀγριο θάτανε
Ἡ νέα μου ἢ ζωὴ, μακριὰ ἀπὸ Σένα.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ